

Arrest

nr. 78 196 van 28 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van respectievelijk Egyptische en Libanese nationaliteit te zijn, op 26 januari 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 december 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. SCHELFAUT, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienden op 30 september 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd op 20 december 2011 onontvankelijk bevonden. Dit is de bestreden beslissing:

“in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door

Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter — § 3 3 — van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in §1, vierde lid.

Uit artikel 9ter §1, 4e lid en artikel 9ter §3, 30 volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van een standaard medisch getuigschrift zoals gepubliceerd in bijlage bij het KB van 4.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007. Het standaard medisch getuigschrift do. 30/09/2011 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte. Bovendien werd geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift.

Bij gebrek aan één van de in art. 9ter §1, 4e lid vereiste medische elementen, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Genomen uit schending van artikel 9ter §3, 3° en artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied (hierna: Vreemdelingenwet), het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelinge, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Doordat, de bestreden beslissing stelt dat het bij de aanvraag gevoegde medisch getuigschrift geen enkele uitspraak zou doen omtrent de ernst van de ziekte. Het bestreden besluit verwijst naar een standaard medisch getuigschrift d.d. 30 september 2011; Zelfs indien Uw Raad deze uiteenzetting als niet afdoende zou beschouwen, wensen verzoekende partijen op te merken dat het zorgvuldigheidsbeginsel vereist dat verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Hiermee samenhangend vereist het materiële motiveringsbeginsel verder dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven bestaan met een voldoende feitelijke grondslag, dat het werkelijk bestaande feiten moet betreffen die door het bestuur met de nodige zorgvuldigheid worden vastgesteld. Dit heeft tot gevolg dat verwerende partij minstens diende na te gaan of er andere elementen aanwezig waren in het medisch getuigschrift die enige indicatie omtrent de graad van ernst van de ziekte vaststellen. In casu kan enkel vastgesteld worden dat er verder in het medisch getuigschrift eveneens vermeld wordt dat "een ziekenhuisopname dient vastgelegd te worden "(vrije vertaling uit het Frans). Tevens kan nog vermeld worden dat verzoekende partijen bij de aanvraag van verblijf om medische redenen d.d. 30 september 2011 eveneens de resultaten van een labo-onderzoek d.d. 25 augustus 20110 gevoegd waaruit onder meer blijkt dat eerste verzoekende partij hoge afwijkende waarden vertoont voor de rubrieken 'functioneren van de nieren' en 'vettenbalans' (Stuk 9). Het mag dan ook duidelijk zijn dat verwerende partij niet ernstig kan beweren dat uit het medisch getuigschrift geen enkele uitspraak over de ernst van de ziekte zou blijken en derhalve onzorgvuldig gehandeld heeft. Dat verwerende partij wel degelijk onzorgvuldig is geweest bij het nemen van de bestreden beslissing blijkt daarenboven uit het feit dat in de bestreden beslissing (Stuk 5) vermeld wordt dat "het standaard medisch getuigschrift dd. 30 september 2011 geen enkele uitspraak (toont) over de graad van ernst van de ziekte". Verzoekende partij is echter niet bekend met enig medisch getuigschrift dd. 30 september 2011. Zelfs zo verwerende partij al zou doelen op het bij de aanvraag tot machtiging van verblijf om medische redenen, dient vastgesteld te worden dat het betreffende medische getuigschrift dateert van 6 september 2011 en niet van 30 september 2011.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing vermeldt duidelijk het determinerend motief op grond waarvan de

beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter, § 3, 3° en artikel 9ter, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name standaard medische getuigschrift dat werd voorgelegd geen uitspraak over de ernst van de ziekte bevat. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op 30 september 2011 een aanvraag indiende om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag ging vergezeld van één standaard medisch getuigschrift van september 2011, van dokter Bakoto, met betrekking tot verzoeker.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat dit standaard medische attest geen enkele uitspraak doen omtrent de graad van ernst van de ziekte, zodat de aanvraag onontvankelijk is. Het medische attest maakt, onder B, diagnose en beschrijving van de aard en de graad van de ernst van de ziekte, melding van "*diabète, insuline requérant, polydipsie en polyurie, HTA, asthme, insuffisance (...) chronique*".

Het komt aan de behandelende arts toe om in het standaard medisch getuigschrift een gedetailleerde beschrijving te geven van de ernst van de aandoening, zoals dat ook is aangegeven in het standaard getuigschrift. Het is niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij te besluiten dat het gestelde onder B, diagnose, hier niet aan voldoet. Het volstaat niet om louter en alleen een medische aandoening te benoemen, zonder de ernst ervan weer te geven. Waar verzoekers hieromtrent repliceren dat uit het geheel van het medische getuigschrift wel degelijk de ernst van de aandoening zou blijken, wordt opgemerkt dat dit geen enkele afbreuk doet aan het feit dat de wet, zijnde artikel 9ter van de vreemdelingenwet en het getuigschrift zelf duidelijk vereisen dat de graad van ernst van de aandoening gedetailleerd beschreven wordt. Het loutere feit dat er een ziekenhuisopname gepland dient te worden, duidt niet op een gedetailleerde beschrijving van de graad van de ernst van de ziekte.

Waar verzoekers verwijzen naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt opgemerkt dat deze rechtspraak dateert van 2008 en 2009, zijnde voor de inwerkingtreding van de wet van 29 december houdende diverse bepalingen. Verzoekers tonen niet aan op welke wijze een verwijzing naar rechtspraak van 2008 en 2009 relevant is in de beoordeling van de ontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf aangaande het standaard medisch getuigschrift.

Verzoekers tonen niet aan dat de verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze, of in strijd met de stukken van het dossier, heeft geconcludeerd dat het standaard medische getuigschrift geen enkele uitspraak toont omtrent de graad van de ernst van de ziekte en de aanvraag derhalve onontvankelijk is. Een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC